

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของเรื่องที่จะศึกษา

ในปัจจุบันนี้พืชตระกูลถั่วกำลังได้รับความสนใจอย่างมากจากนักโภชนาการ เพราะถั่วมีคุณค่าทางอาหารสูง ให้ทั้งโปรตีนและไขมันที่มีประโยชน์ต่อร่างกาย พืชตระกูลถั่วต่าง ๆ ที่มีการปลูกในประเทศไทย เช่น ถั่วเหลือง ถั่วเขียว ถั่วลิสง เป็นต้น ปัจจุบันนี้ได้ก้าวขึ้นมาถึงขั้นเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศแล้วทั้งสิ้น แต่ยังมีถั่วอีกชนิดหนึ่งที่ยังไม่ได้รับการพัฒนานั้นคือ ถั่วพู

ถั่วพูเป็นพืชพื้นบ้านที่คนไทยรู้จักกันมาช้านานแล้ว โดยการนำฝักอ่อนมารับประทาน ภายหลังได้พบว่า ถั่วพูมีความสามารถพิเศษ ในการตรึงธาตุไนโตรเจนจากอากาศ และเปลี่ยนเป็นโปรตีนของส่วนต่าง ๆ ทำให้ส่วนเหล่านั้นมีคุณค่าทางอาหารเพิ่มขึ้น นักเกษตรและนักโภชนาการจึงได้หันมาสนใจถั่วพู นอกจากนี้ยังค้นพบว่าแทบทุกส่วนของต้นถั่วพู (นอกจากลำต้น) สามารถนำมารับประทานได้ ส่วนต่าง ๆ เหล่านี้ได้แก่ ใบ ดอก ฝักอ่อน เมล็ดอ่อน เมล็ดแก่ และหัว ถั่วพูจัดได้ว่าเป็นพืชที่มีคุณค่าทางอาหาร โดยเฉพาะในต้นอาหารโปรตีน ซึ่งเป็นอาหารประเภทที่มักจะขาดแคลนอยู่เสมอ ๆ ในประเทศในเขตร้อนชื้น

จากการศึกษาพบว่า มีเพียง 2 ประเทศที่มีการปลูกถั่วพูเป็นการค้า คือ ฮ่องกงและปาปัวนิวกินี แต่ก็ไม่ใช่ใหญ่มาก และกำลังจะสูญสิ้นไปเช่นกัน เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะถั่วพูเป็นพืชที่ต้องใช้แรงงานมากในการทำค้างหรือร้าน เพราะในปัจจุบันพันธุ์ถั่วพูยังเป็นพันธุ์เลื้อยอยู่ ปัจจุบันนักวิชาการในหลายประเทศกำลังหมกหมิ่นปรับปรุงพันธุ์ เพื่อให้ได้พันธุ์ที่เป็นพุ่มเพื่อที่จะได้ไม่ต้องใช้ค้าง ซึ่งอาจจะต้องใช้เวลานานพอสมควร

แม้ว่าถั่วพูจะให้คุณค่าทางอาหารแก่มนุษย์ในระดับสูงกว่าถั่วอื่น ๆ ก็ตาม แต่ขณะนี้ยังไม่มีที่ใดในโลกปลูกถั่วพูเพื่อการค้าอย่างจริงจัง เหตุผลที่เป็นเช่นนี้เพราะค่าใช้จ่ายในการทำค้างแพง ดังนั้น เพื่อหาทางส่งเสริมให้การปลูกถั่วพูเป็นที่นิยมของคนทั่วโลก นอกจากจะต้องมีการประชาสัมพันธ์ที่ดีแล้ว ควรเร่งนำเอาวิธีการปรับปรุงพันธุ์ถั่วพูจากไม้เลื้อยที่ต้องอาศัยค้าง

หรือเล่าเพื่อยึดเกาะ กลายพันธุ์มาเป็นไม้หอมด้วยวิธีการอาบรังสีมาใช้โดยด่วน เพื่อช่วยลด ต้นทุนการปลูก และที่สำคัญที่จะทำให้ตัวปลูกกลายเป็นพืชเศรษฐกิจได้อยู่ที่การสร้างอุปสงค์ต่อ เรื่อง (Derived Demand) ของตัวพืชมามากเพียงใด กล่าวคือ เส้นทางในการที่จะนำเอาเมล็ด ตัวพื้อมาเป็นวัตถุดิบป้อนโรงงานอุตสาหกรรมน้ำมันพืช ตลอดจนกากที่ได้หลังจากสกัดน้ำมันแล้ว จะสามารถระบายไปสู่อุตสาหกรรมอาหารสัตว์ได้มากน้อยเพียงใด ซึ่งถ้าหากได้รับความร่วมมือ จากอุตสาหกรรมดังกล่าว ประกอบกับรัฐบาลยื่นมือเข้าช่วยเหลือเกษตรกรโดยการกำหนดราคา ขั้นต่ำของตัวพื้อมาช่วยหาตลาดให้ดังเช่นที่ได้ทำกับเมล็ดละหู่อยู่ในขณะนี้แล้ว อาจจะทำให้ตัวพื้อม กลายเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญได้ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจของประเทศในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

แนวทางการศึกษาในเรื่องนี้จะศึกษาถึง

1. ต้นทุนการปลูกตัวพื้อม
2. ศึกษาเส้นทางนำตัวพื้อมมาใช้เป็นวัตถุดิบสำหรับผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ว่าเป็นไปได้มาก

น้อยเพียงใด

3. ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ในการปลูกตัวพื้อม รวมทั้งการส่งเสริมให้มีการปลูก

เป็นการค้า

วิธีดำเนินการค้นคว้าและวิจัย

ผู้เขียนได้ดำเนินการค้นคว้าและวิจัยดังนี้

1. โดยการรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและหนังสือต่าง ๆ เกี่ยวกับ เรื่องตัวพื้อม
2. โดยการรวบรวมข้อมูลผลการวิจัยจากสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

แห่งประเทศไทย

3. เก็บรวบรวมข้อมูลการปลูกตัวพื้อมจากแปลงทดลองขยายพันธุ์ที่อำเภอสันตึก จังหวัด

นครราชสีมา

4. ศึกษาถึงวิธีการดำเนินงาน พร้อมทั้งข้อมูลการบัญชีเกี่ยวกับต้นทุนการปลูกตัวพื้อม

ผลตอบแทนจากกาารลงทุน

ผู้เขียนได้เริ่มต้นศึกษาประวัติความเป็นมาต่าง ๆ และความรู้เบื้องต้นทางด้าน การ

ปลูกตัวพื้อม ต้นทุนการปลูก จากหนังสือและเอกสารต่าง ๆ จากนั้นจึงเริ่มเก็บข้อมูลทางด้านต้นทุน

การปลูกถ่ายจากแปลงทดลองขยายพันธุ์ ที่จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งเริ่มตั้งแต่ปี 2522 เป็นต้นมา

เนื่องจากยังไม่มี การปลูกถ่ายเป็นการค้า จึงมีปัญหาทางด้าน การวิเคราะห์ตัวเลข ต้นทุนอย่างมาก เพราะข้อมูลที่ได้ได้มาจากแปลงทดลองขยายพันธุ์ ของสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย โดยทำการทดลองขยายพันธุ์ที่อำเภอสนธิ์ก จังหวัดนครราชสีมา ค่าใช้จ่ายในบางรายการอาจจะสูง เนื่องจากต้องมีการดูแลและบำรุงรักษาตัวผู้ให้อยู่ในสภาพ ที่ดี อย่างไรก็ตามผู้เขียนคิดว่าข้อมูลที่ได้นั้นก็น่าใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด

ขอบเขตของการศึกษา

เนื่องจากตัวผู้เป็นพืชที่มีลักษณะแตกต่างกันอย่างมาก โดยเฉพาะในเรื่องสี ขนาด และรูปร่างของเมล็ด ในปีล่าสุดสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย กำลังศึกษาลักษณะประจำพันธุ์ตัวผู้ทุกพันธุ์ที่รวบรวมได้ และจะคัดเลือกพันธุ์ที่ดีเด่นไว้ปรับปรุงพันธุ์ โดยมีการทดลองขยายพันธุ์ในจังหวัดต่าง ๆ เช่น ขอนแก่น สุรินทร์ ระยอง อำเภอสนธิ์ก (จังหวัดนครราชสีมา) และอำเภอปากช่อง (จังหวัดนครราชสีมา) ฯลฯ แต่ในปี 2523 และ 2524 มีการทดลองปลูกขยายพันธุ์ที่อำเภอสนธิ์ก จังหวัดนครราชสีมาเพียงแห่งเดียว ดังนั้น ตัวเลขและข้อมูลต่าง ๆ ที่จะนำมาเปรียบเทียบกันจะหมายถึง ข้อมูลที่อำเภอสนธิ์กเท่านั้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย